

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ὁ Λεάνδρος φαινόταν σάν ναρκωμένος.
Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι:
— Πᾶμε, τοῦ εἶπα, κ' ἡ φωνὴ μου πνιγόταν.
— Ναι, πᾶμε, εἶπε.
Κι' ἔτσι γεροπιαστοί, σάν χαμένοι, χτυπημένοι σκληρά ἀπὸ τὴ συμφορὰ, βγήκαμε ἀπὸ τὸ πάρκο.
— Ἐνα ἀμάξι περνοῦσε.
Τὸ σταματήσαμε, μπήκαμε ἀπάνω καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ σπίτι. Θὰ εἶχαν ξυπνήσει τώρα...
— Ὅταν φτάσαμε μπρὸς τὸ σπίτι, ὁ Λεάνδρος δίσταζε ν' ἀνέβῃ ἔπάνω.
— Ὅχι, παιδί μου, πρέπει ν' ἀνέβῃς, τοῦ εἶπα. Δὲν πρέπει νὰ φέρνεσαι σάν ἔνοχος.
Ἐπάκουσε.
Ἀνέβηκαμε στὸ σπίτι.
Ἡ μητέρα μου μόλις εἶχε ξυπνήσει κι' ἔπιπε τὸ γάλα τῆς στήν τραπέζια, με τὸν πατέρα μου. Μόλις μᾶς ἀντίκρισαν, δὲν ἔδειξαν καμμία ἀνησυχία.
— Κάτι πρῶτ; μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου. Πηγαίνετε περίπατο; Καμμία ἐκδρομὴ μῆπως;
Χαμήλωσα τὸ κεφάλι μου κι' ἀναστέναξα.
Ἡ μητέρα μου τινάχτηκε ὀρθή. Εἶχε συνηθίσει τὸν τελευταῖο καιρὸ ν' ἀκούη συμφορὴς μόνον καὶ κατάλαβε πὼς κάτι τὸ τρομερὸ θὰ συνέβαινε.
Μὲ πλησίασε καὶ με ρώτησε:
— Τί τρέχει, Φλώρα;
Κι' ἔπειθ' ἔδωκα τὴ δύναμη νὰ τῆς μιλήσω. γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸ Λεάνδρου.
— Κύριε Λεάνδρε, τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε.
— Μὴν ἀνησυχῆτε, κ. Μπριλλάντη, τῆς εἶπε ὁ Λεάνδρος. Δὲν συμβαίνει τίποτε τὸ ἔξαιρετικόν. Τὰ συνηθισμένα...
— Τί θέλετε νὰ πῆτε; Μιλήστε μου... Μὴ με κάνετε νὰ ὑποφέρω...
— Ἡ μαμά θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ.
Ἡ μητέρα μου γύρισε πάλι πρὸς τὸ μέρος μου. Κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Ἀγωνιοῦσε...
Φτώχῃ μου μητέρα!...
Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε κανεὶς πόσο τὴν συμπονοῦσα τὴ στιγμὴ αὐτή. Καὶ γιὰ νὰ δώσω ἕνα τέλος στὴν ἀγωνία τῆς, τῆς εἶπα:
— Ἦσυχασε, μαμά!...
Ἡ μητέρα μου ἀναστέναξε.
Τὰ μάτια τῆς βούρκωσαν.
— Νὰ ἡσυχάσω; εἶπε. Πὼς νὰ ἡσυχάσω, Θεέ μου! Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ ζῶ σέ μιά διαρκῆ ἀγωνία πού με συντρίβει. Καὶ τώρα, τώρα πάλι κατὶ τὸ ἀπαίσιο συμβαίνει. Κάποια καινούργια συμφορὰ πρόκειται ν' ἀκούσω... Πῆς μου, Φλώρα, δὲν εἶν' ἔτσι; Μιλήσέ μου, σ' ἐξορκίζω. Λογομάχστες πάλι με τὸ σύζυγό σου;
— Ναι, μαμά, τῆς ἀπάντησα.
— ὦ, ἀλλοίμονο!... Καλὰ τὸ ἐμάντεψα... Γιατί, παιδί μου;...
Γιατί!...
— Μὲ ρωτᾷς γιατί, μαμά; Δὲν ξέρεις λοιπὸν τὸν χαρακτήρα του;
Ἡ μητέρα μου σφόγγισε τὰ δάκρυά τῆς, χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ.
— Δὲν ξέρεις πὼς εἶν' ἕνας ἀθλιός; συνέχισα. Ναι, εἶνε ἀνυπόφορος. Δὲν μπορῶ νὰ ζῶσω πειὰ κοντά του καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα ἐδῶ τόσο ἔνωρίς. Πέρασα μιά φρικτὴ νύχτα. Δὲν κοιμήθηκα καθόλου. Καὶ μόλις ἐφύεξε, ἄφρασα τὸ σπίτι του ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

— Γιὰ πάντα!.. φώναξε ἡ μητέρα μου ἔντρομη.
Ὁ πατέρας μου δὲν μιλοῦσε, δὲν ἔλεγε λέξι. Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του, σάν νὰ τὸν ἐπίεζε ἕνα τρομερὸ βάρος.
— Ναι, μαμά, γιὰ πάντα! φώναξα. Δὲν μπορῶ νὰ ζῶσω πειὰ κοντά του. Τελείωσαν ὅλα μεταξὺ μας. Ὅλα...
— Ὅχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό. με παρακάλεσε ἡ δύστυχῃ μητέρα μου, με φωνὴ ἱκετευτικὴ. Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, Φλώρα...
Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐπενέβη ὁ πατέρας μου.
Σήκωσε τὸ κεφάλι του, με κύτταξε καλὰ καὶ μοῦ εἶπε με φωνὴ πού προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ φανταίη ἥρεμη:
— Ἐἴνε ὀριστικὴ ἡ ἀπόφασί σου αὐτὴ, Φλώρα;
— Ναι, μπαμπά, ὀριστικὴ.
— Σκέφθηκες καλὰ προηγούμενος;
— Ναι, σκέφθηκα πολὺ καὶ ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ του.
Ὁ πατέρας μου γύρισε καὶ κύτταξε τὸ Λεάνδρου.
Ὁ Λεάνδρος κατάλαβε τί ἐσήμαινε τὸ βλέμμα του αὐτὸ καὶ τοῦ εἶπε:
— Ἡ μαμά ἔχει δίκιο, κ. Μπριλλάντη.
— Καλὰ, εἶπε ὁ πατέρας μου. Ἀς γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, Φλώρα. Ἐδῶ εἶνε τὸ σπίτι σου, τὸ πατρικὸ σου σπίτι. Μείνε...
Σώπασε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ συνέχισε:
— Ναι, μείνε. παιδάκι μου, κι' ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυθηθῇ!
Ἡ καρδιά μου ράγισε.
Ρίχθηκα στὴν ἀγκαλιά του πατέρα μου κι' ἄρχισα νὰ τὸν φιλῶ, νὰ φιλῶ τὰ χέρια του καὶ νὰ κλαίω.
Μ' ἔπινα οἱ λυγμοί, ὁ πόνος μου εἶχε ἐξεχειλίσει στὴν καρδιά μου.
— Καλὲ μου πατέρα, πόσο εἶσαι καλός!... Συγγνώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ πού σοῦ κάνω... Σὲ πότισα τόσα φαρμάκια ὡς τώρα, ἐνῶ ὁ ἔθνος μου ἦταν νὰ σὲ εὐχαριστήσω, νὰ γλυκάνω τὰ γεραστιά σου... Μὰ τί φταῖω ἐγώ, τί φταῖω ἐγώ, Θεέ μου!...
Ὁ πατέρας μου μ' ἐφίλησε, μὴ χάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ μοῦ εἶπε, με φωνὴ ἀλλαγμένη ἀπ' τὴν συγκίνησι πού τὸν κατέχει:
— Ἄην κλαῖς, Φλώρα... Μὴν κλαῖς, φτωχὸ μου παιδί... Τί φταῖς σὺ γιὰ δὲν' αὐτὰ!...
Κι' ὅμως... Πρέπει νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς. Ἐγώ, ναί, μόνον ἐγὼ ἔφταιγα. Ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ τὸ δηλοῦν αὐτό. Μόνον ἐγὼ ἔφταιγα. Μιά κι' ἔγινε γυναικία τοῦ Ἄρτεμη, μιά καὶ τὸν δέχθηκα γιὰ σύζυγό μου, ἔπρεπε νὰ ὑποκόψω στὴ μοῖρα μου. Κι' ὅμως, δὲν τὸ ἔκαμα. Ἐστασίασα. Περιφρόνησα καὶ ἐξευτέλισα τὸν ἄνθρωπο πούγινε σύζυγός μου. Κι' ἀκόμα παρασυρόθηκα σὲ μιά πιὸ φρικτὴ ἀμαρτία. Ἀγάπησα τὸ παιδί μου, τὸ παιδί τοῦ συζύγου μου!...
Ἡ σκέψεις αὐτὲς μοδοφίξαν τὸ λαϊκόν. σάν ἕνα ἀόρατο γέρι. ἔτσι μοῦ νὰ με πνίξῃ.
Ἡ ἀπελευθέρωσι μου μεγάλωσε.
Τὸ κλάμα μου δυνάμωσε.
Κι' ὁ πατέρας μου, ὁ δύστυχος πατέρας μου, τὸ μόνον ὄμμα σ' ἔλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, με χάιδεψε καὶ ζητοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ.
Ἡ μητέρα μου εἶχε σωριαστῇ στὸ κάθισμά τῆς κι' ἔκλαινε σιγανὰ, κρύβοντας τὸ πρόσωπό τῆς με τὸ μαντήλι τῆς.
Τί δυστυχία... Τί συμφορὰ!...
Τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ξαφνικὰ πάνω στὸ Λεάνδρου.
Ὁ φτωχὸς ὁ Λεάνδρος!...
Ἡ θέσις του τίς στιγμὲς αὐτὲς ἦταν δεινὴ.
Δὲν ἤξερε πὴ νὰ κάμῃ. Χλωμός καὶ με τὸ κεφάλι σκυμμένο, περιμένα νὰ τελειώσῃ ἡ συγκινητικὴ σκηνή.
Ἦταν ἀλήθεια ἀξιολόγητος.
Κι' ὅμως, δὲν τὸν λυπήθηκα καθόλου τὴ στιγμὴ

αυτή. "Ενοικιασά μ'αλλον ένα άλλοκοτο μίσος έναντιόν του. Γιατί νά τον αγαπήσω; Γιατί;

"Ο πατέρας μου κάθησε πάλι στη θέσι του και μ' έβαλε νά καθήσω πλάι του.

— "Άκουσε. Φλώρα, μου είπε. Δέν θέλω νά μάθω τί συνέβη πάλιν άπόψε μέ τόν 'Αρτέμη. Για ν' αναγκαστής νά σηκωθής και νά φύγης άπό τό σπίτι του, θά πη πώς δέν μπορούσες νά μείνεις πεία κοντά του. Πάψε λοιπόν νά κλαίς. Τί άφελούν τά δάκρυα, παιδί μου; "Άς κυττάξουμε μόνον πώς θά τελειώση ή θλιβερή αυή ιστορία...

Τά λίγα αυτά λόγια πού ειπε, τόν κούρασσαν. Σ' άφύγισσε τόν ήρώτα πού κυλούσε στό μέτωπό του και συνέχισε:

— Δέν ξέρω τί σκέπτεται ο σύζυγός σου. Πάντως είμαι έτοιμος για τό καθέτι. "Άς γίνη τό θέλημα του Θεού! Ο 'Αρτέμης μέ κρατάει αυή τη στιγμή στά χέρια του. Μπορεί νά μάς εκδικιή...

— "Οχι τό κάμη, άν τώ βρίσκη οσοστό άυτό...

— "Άς, κ. Μπριλλάντη, δέν θά τό κάμη αυτό, φώναξε ο Λέανδρος.

"Ο πατέρας μου κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του.

— Εύχαριστώ, Λέανδρε! ειπε. Μακάρι νά γίνη έτσι. Μά δέν γνωρίζεις καλά τόν πατέρα σου, φαίνεται...

— "Αντιθέτως, τόν γνωρίζω πολύ καλά. Ξέρω ότι είνε εκδικητικός, σκληρός... Ναι, σκληρός. Μά σάς δίνω τό λόγο μου ότι δέν θά τόν άφήσω νά σάς βλάψη.

— Εύχαριστώ, Λέανδρε! "Αλλά πώς μπορείς νά επέμεινής έσύ;

— Κι' όμως θά επέμεινω, κ. Μπριλλάντη. Δέν θ' άφήσω τόν πατέρα μου νά έγκληματήση εις βάρος σας, εις βάρος του σπιτιού σας. Θά προλάβω τό κακό μέ κάθε θυσία.

— Μακάρι... Μακάρι... ψιθύρισε ο πατέρας μου.

"Η μητέρα μου σταυροκοπήθηκε.

Καταλάθαναν κι' οι δύο τους τί τους περιμενε, τί μάς περιμενε άλλους μας, άν ο 'Αρτέμης άποφάσισε νά εκδικιήθι...

Στό μεταξύ αυτό, ή κίνηση στους δρόμους είχε άρχισει.

"Ο Λέανδρος δέν έφυγε άμέσως. Κάθισε και πήρε έναν καφέ. "Η άγρύπνια τόν είχε καταβάλει και ήταν χλωμός σαν τό κερί.

— Πρέπει νά πιάς νά κοιμηθής, Λέανδρε, τού ειπα.

— Θά προσπαθήσω, μαμά, μου άπάντησε.

"Η μητέρα μου τού πρότεινε νά μείνη και νά πλαγιάση στό σπίτι μας, αλλά δέν θέλησε. Μου υποσχέθηκε ώστόσο ότι θάρχεται νά μάς βλέπη κάθε μέρα.

Τη στιγμή πουφευγε κατόπιν τόν συνάδελφά του άπό τήν πόρτα. Τούσφιξα τό χέρι κατασυγκινημένη και τού ειπα αυτά:

— Θά σε περιμένω καθημερινώς μέ λαχτάρα. Θά ζω μέ τήν έλπίδα αυή, μέ τη χαρά και τήν παρηγορία αυή, Λέανδρε...

— Μείνε ήσυχη, Φλώρα. Κι' έγώ θ' άνοπομονώ. περιμένοντας τη στιγμή τής συναντήσεώς μας.

— Υποσχέσου μου ακόμα ότι δέν θά έξοργισής περισσότερο τόν πατέρα σου.

— Σου τό έπυσοχαια, Φλώρα.

Τόν ε'λπισα στα μάτια κι' έφυγε.

Κι' ανεβαίνοντας κατόπιν τη σκάλα, στάθηκα στό κεφαλόσκαλο και τούστειλνα ένα φιλι, όπως τότε, τη νύχτα του γάμου μου, πού ή καρδιά μου ήταν τό ίδιο σφιγμένη και βαρεια...

(Πρόχειρος σημειώσις του 'Αρτέμη)

Τό σχέδιό μου πέτυχε, όπως όλα τά σχέδια πού κανονίζονται καλά, ως τις τελευταίες τους λεπτομέρειες. Τους έπιασα νά φιλιώνται!...

Παρουσιάστηκα εξαφικά μπροστά τους, σέ μία στιγμή πού δέν μέ περιμένανε.

Θά θυμούμαι ως πού νά πεθάνω, τό ξάφνιασμά τους. Πάγωσαν, σαν νάθλεπαν τόν Ήιο τό διάβολο.

Και ποτέ άνθρωπος δέν ευχαριστήθηκε τόσο για τήν εκδικιήσή του αυή, όσο έγώ. Ποτέ!

"Είνα μονάχα δέν ξέρω τη στιγμή αυή. Μιά σποιδαία λεπτομέρεια, πού θάδινα για νά τήν εξακριβώσω, τό χρυσάφι μέ τη φούχτα.

"Από τότε χρονολογείται τό αίσθημα του.

Αυτό έχει μεγάλη σημασία για μένα.

"Αγαπιούνται πριν άπ' τό γάμο μου;

"Αλλά ο Λέανδρος—πως ξέρω τουλάχιστον—δέν είχε μεγάλες σχέσεις μέ τη νέα αυή. Μιά τυπική γνωριμία και τίποτε περισ-

σότερο, εκτός άν κάνω λάθος, άν πέφτω έξω τραγικά.

Κι' άν όμως αγαπιόντουσαν πριν ζήτησω τό χέρι τής Φλώρας, γιατί νά μή μου τό πούν; "Αν μου μιλούσαν ειλικρινώς, ίσως υποχωρώσασα. Κι' έτσι δέν θά φτάναμε στό σημείο πού φτάσαμε σήμερα...

Είχα άπ' όψιν μου ένα σωρό σχέδια σκληρής εκδικιήσεως. Και νά πού τώρα δέν ξέρω τί νά κάνω. "Αρχίζω νά φοβούμαι τήν κοινωνία, πού τόσο περιφρονούσασα πριν...

"Ο Λέανδρος μου έδήλωσε όρθοκορτά ότι αγαπά τη Φλώρα και θά φερθή μαζί της σαν τίμιος άνθρωπος.

Δηλαδή;

Αυτό σημαίνει άπλά και σκέτα ότι θά τήν κάμη γυναίκα του. Γυναίκα του!... Τη μητέρα του!...

Τίποτε δέν μέ τρομάζει τόσο, όσο ή ειρωνεία κι' ο χλευασμός του κόσμου. "Ολοι θά γελάσουν μαζί μου, θά βρουν ευκαιρία νά μέ κοροιδέψουν. "Εχω πολλούς έχθρούς. Κι' όλοι αυήτοι θά προσπαθήσουν νά μέ κάνουν καταγέλαστο...

Ναι, πρέπει νά βάλω πη τό παρόν, κατά μέρος τά σχέδια τής εκδικιήσεως. Και νά προσπαθήσω νά προλάβω τό κακό, τό ρεζιλιμα πού μέ άπειλει.

— "Οχι, χίλιες φορές όχι, δέν πρέπει νά μάθω ο κόσμος τό σκάνδαλο αυτό. Θά πνίξω τη λύσσα μου και θά ζήτησω νά έρθω σέ μία συνεννόηση μέ τό Λέανδρο. Θά τόν πείσω νά παραιτηθι τού τρελλού σκοπού του. Ούτε δική μου ή Φλώρα, αλλά ούτε και δική του. "Ετσι τό πράγμα βολεύεται. Φταίω κι' έγώ για όλα αυτά. Γιατί ν' άφήσω νά γνωριστούν;

Εάν νείοι, πάνω στην άυθηρή τους και τό κακό έγινε άπ' τήν πρώτη στιγμή, είμαι βέβαιος γι' αυτό...

"Εγώ πού προνωό για όλα, φέρθηκα στην περίπτωση αυή σαν μικρό παιδί. Μέ τύφλωσε ο πόθος μου για τό κορίτσι αυτό. Και τώρα πληρώνω τήν άπιστοκεία μου άκριβά.

"Επρεπε νά διώξω τό Λέανδρο μακριά πρό του γάμου μου. Μπορούσα νά τόν στείλω στην Ευρώπη. Θά τόν ευχαριστούσε ένα τέτοιο ταξίδι. Κι' έτσι, όλα θά πήγαιναν καλά. Κι' ή Φλώρα θά ύπόκυπτε στα πράγματα. Θά ήταν σημερα πραγματική γυναίκα μου. Θά μέ συμπαθούσε μέ τόν καιρό. Κι' όταν γύρισε μαζί μέρα μέ Λέανδρος, θά ήμουν άσφαλής άπό κάθε κίνδυνο εκ μέρους του.

Φέρθηκα σαν θάλακας!

Τό όμολογώ αυτό, μέ ντροπή μου.

Και τώρα; Τώρα μόνον ο διάβολος ξέρει τί θ' άπογινή. "Α, όχι, όχι, δέν ένωώ νά έξουτελιστώ. "Εν άνάγκη θά φτάσω στα έσχατα. Είμαι ίκανός για όλα...

"Ο Λέανδρος δέν έχει λεστό. "Η οικογένεια τής Φλώρας εξαρτάται άπό μένα. Μπορώ νά τους συντρίψω, άν θέλω. Μπορούν ν' αγαπιούνται, έστω. "Αλλά ένας τέτοιος γάμος, εις βάρος μου, δέν θά γίνη ποτέ.

Πρέπει νά δω τό Λέανδρο τό ταχύτερο.

Τί ν' άπόγινε τάχα στό σπίτι;

Νάμειναν εκεί ή νάφυγαν;

"Οπωσδήποτε, θέλω νά μάθω και θά μάθω.

Θα πάω τώρα άμέσως στό σπίτι, ή αναζήτησω τό Λέανδρο παντού και συγχρόνως θά δω και τόν πατέρα τής Φλώρας. Δέν θά τού άποκαλύψω τό τρομερό μυστικό, παρά μόνον άν βρεθώ στη σκληρή ανάγκη νά τό κάμω κι' αυτό, όποτε άλλοίσιμον και στό παιδί μου και στη Φλώρα και σ' άλλους τους άλλους!...

('Αν' τό 'Ημερολόγιο τής Φλώρας Μπριλλάντης)

Συνέχεια: "Αρχίζω νά έλπίζω.

Γά πράγματα παίρνουν ένα δρόμο διαλό.

"Ηρθε και μέ ειθε ο Λέανδρος. Τό πρόσωπό του ήταν φωτισμένο μ' ένα φως μεγάλη, τρελλής χαράς.

— Μίλησα μέ τόν πατέρα μου, μου ειπε.

— "Αλήθεια, Λέανδρε! Τί σου ειπε; Σ' άπειλησε;

— Κάθε άλλο, Φλώρα μου. "Ηταν τόσο διαφορετικός, τόσο άλαχρήμονος.

— "Αλλαγμένος!

— Ναι, άγάπη μου. "Ολος του ο θυμός, όλη του ή κακία, έχουν πέσει.

— Είν' άπίστευτο, Λέανδρε. Είν' άπίστευτο... "Αλλά γιατί... γιατί!...

— "Άκουσε τά λόγια μου και θά βγάλής και ού ένα συμπεέρασμα, όπως έβγαλα κι' έγώ.

— "Άκούω. Κρέμομαι άπό τά χείλη σου...

('Ακολουθεί)

"Όπως τότε, τη νύχτα του γάμου μου...